

РЕШЕНИЕ

№ 910

гр. София, 21.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-18, в публично заседание на двадесет и осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослава Кацарска

при участието на секретаря Ирена М. Апостолова
като разгледа докладваното от Мирослава Кацарска Търговско дело № 20221100900520 по описа за 2022 година

С решение под № 719 от 24.11.2021 г. на САС по въззивно търговско дело № 20211001000860, е обезсилено решение № 261 546 от 8.03.2021 г. по т. д. № 11 757/ 2018 г. на Софийския градски съд, гражданско отделение, I - 8 състав и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на Софийския градски съд, като видно от мотивите причината е, че ответникът И.Д.Т. е починал на 3.11.2020 г. - преди деня на съдебното заседание от 9.02.2021г., в което са били проведени устните състезания от другия състав на СГС.

Ищецът по делото ЗД „Б.И.“ АД, ЕИК *****, чрез пълномощника адв.М. Г. е предявил при условията на субективно пасивно съединяване искове срещу Гаранционен фонд гр.София с БУЛСТАТ ***** и срещу И.Д.Т. ЕГН *****, починал в хода на производството, следните искове: осъдителен иск срещу Гаранционен фонд, като предпочитан ответник за заплащане на сумата от 30 000 лв., представляваща ½ /една втора/ от изплатеното от ЗД „Б.И.“ АД застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, присъдено с влязло в сила решение по гр.д.№ 4424/2015г. по описа на СГС, ГО, I-6 състав на С.Т.Б. – пострадал, като пътник в лек автомобил „БМВ“, с рег. №***** при ПТП настъпило на 05.07.2014г., цялото в общ размер на 60000 лв., при отчетено съпричиняване на вредоносния резултат от страна на И.Д.Т. като водач на трактор „МТЗ-80“ с рег. № *****и К.А. Иванов, като водач на л.а. БМВ“, с рег. № *****, както и евентуален осъдителен иск срещу И.Д.Т. ЕГН ***** от гр.Стара Загора, за заплащане на сумата от 30 000 лв. представляваща ½ /една втора/ от изплатеното от ЗД „Б.И.“ АД застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, присъдено с влязло в сила решение по гр.д.№

4424/2015г. по описа на СГС, ГО, I-6 състав на С.Т.Б. – пострадал, като пътник в лек автомобил „БМВ“, с рег. № СТ ***** при ПТП настъпило на 05.07.2014г., цялото в общ размер на 60 000лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 05.09.2018г. до окончателно изплащане на сумата. Ищецът поддържа, че на 05.07.2014 г. на път 66037 на разклона с път II-66, при управление на колесен трактор „МТЗ-80“ с рег. № ***** , И.Д.Т. реализира ПТП с МПС марка”БМВ” с рег.№***** , управлявано от К. А. И.. Сочи, че причина за произшествието е, че при управление на колесен трактор „МТЗ-80” с рег. №***** водачът И.Д.Т. не е спазил условията на пътен знак Б2 и реализирал ПТП с МПС марка”БМВ” с рег.№***** , който пък от своя страна се е движел със значително по-висока скорост (120км/ч) от тази, която е била разрешена и не е предприел адекватни действия по преустановяване движението на автомобила. Твърди, че в резултат на ПТП-то е пострадал пътник в МПС марка”БМВ” с рег.№*****- С.Т.Б.. Твърди, че срещу ЗД „Б.И.” АД, като застраховател по застраховка „Гражданска отговорност” на водача на лек автомобил ”БМВ” с рег.№*****- К. А. И., са били предявени преки иски за заплащане на застрахователно обезщетение и законова лихва от датата на ПТП, от пострадалия пътник С.Т.Б., като след влязло в сила решение по гр.дело № 4424/2015г. по описа на СГС, I - 6 състав, е изплатено обезщетение за причинените неимуществени вреди на С.Т.Б. по образувано изпълнително дело № 20178100400412. Ищецът поддържа също и че според представения Констативен протокол за ПТП с пострадали лица, съставен от органите на КАТ - Стара Загора, причините за произшествието се дължат на вина и противоправно поведение на двамата водачи. Увреждането на ищеца по дело № 4424/2015г. по описа на СГС, I - 6 състав е било съпричинено от водачите на двете превозни средства, което е основание за ангажиране на солидарната им отговорност за причинените на пострадалия неимуществени вреди. Сочи още, че длъжници в случая са ЗД “Б.И.”АД, където е застраховано МПС марка”БМВ” с рег.№*****и Гаранционен фонд, евентуално И.Д.Т., тъй като към датата на ПТП колесен трактор „МТЗ-80” с рег. №***** не е имал задължителна застраховка “Гражданска отговорност”. В хода на производството поддържа претенцията си чрез процесуалните си представители.

Ответникът Гаранционен фонд е депозирал отговор на исковата молба, в който е изложено становище за неоснователност на исковата претенция. Заявява, че мотивите на цитираното решение не го обвързват, тъй като не е бил страна по спора. Заявил е също така и че съгласно Постановление от 12.12.2014г. по пр.пр. № 3175/2014г. по описа на РП- Стара Загора, наказателното производство е прекратено по отношение на водача на колесния трактор „МТЗ“ № СТ-03289 и същия няма вина за настъпване на процесното ПТП, като е оспорил и механизма на ПТП. Пред настоящия състав Гаранционният фонд е депозирал молба-становище, с която оспорва исковите претенции. Поддържа, че не са налице условията на чл. 557 от КЗ, тъй като няма доказателства, които да обуславят привличането на Гаранционен фонд като ответник. Твърди, че съгласно формираната по реда на чл. 290 и сл. ГПК практика на ВКС, застрахователят на „гражданската отговорност“ на виновния за непозволеното увреждане водач на моторно- превозно средство, респ. Гаранционния фонд и причинителят на деликта не са солидарно отговорни пред пострадалия, но последният може

да иска обезщетяване на понесените от него вреди в действителния им, нелимитиран размер или от застрахователя, респ. от Гаранционния фонд, или от делинквента, като насочи исковата си претенция срещу някои от тях, според своя избор /т.11 от Постановление №7/77г. на Пленума на ВС/. Поддържа, че в случая липсва солидарна отговорност между ищцовото застрахователно дружество и Гаранционния фонд, тъй като такава не е нито договорена, нито е установена в закона – арг. чл. 121 от ЗЗД, както и че отговорността на ГФ, към увредените лица произтича от закона и е лимитирана в предвидените в чл.288, ал.1 и ал.2 от КЗ /отм./ хипотези. Гаранционният фонд носи отговорност само в изрично предвидените в Кодекса за застраховането случаи и то спрямо увредените лица, респ. техните наследници, каквато хипотеза в случая не е налице. Поддържа и че е безспорно установено, че процесното ПТП е настъпило при условията на независимо съизвършителство между водачите на застрахованото и незастрахованото МПС-та, а при действието на Кодекса за застраховането (отм.), застрахователят по гражданската отговорност на един от делинквентите не отговаря спрямо увреденото лице солидарно с останалите делинквенти или техните застрахователи, но предвид функционалната обусловеност на прякото право от деликтното, застрахователят по задължителната застраховка "ГО" отговаря по отношение на увредения в обема, в който отговаря застрахованият при него делинквент – за всички вреди и в целия им размер. С оглед изложеното претендира отхвърляне на иска.

Ответниците В. И. Т., С. И.Т. и Д. И. Т., конституирани в качеството им наследници по закон (съответно - съпруга, дъщеря и син) на И.Д.Т., първоначалният ответник, починал в хода на производство, оспорват исковите чрез процесуалния си представител – адв. З. по съображения, подробно изложени в становище от 12.04.2022г. Поддържат, че работодателят на наследодателя им и собственик на управляваното от него МПС - колесен трактор е „Тракийски университет“ с БУЛСТАТ *****, който е следвало да сключи задължителната застраховка “Гражданска отговорност“ за процесното МПС, което не е сторил, но същевременно е възложил на наследодателя им работа, свързана с привеждането му в движение в нарушение на закона. Твърдят, че при процесното птп, наследодателят им е бил на работа и е изпълнявал трудовите си задължения, възложени му от работодателя, като конкретната задача за деня е била свързана с управление на МПС, въпросният колесен трактор. Оспорват твърденията в исковата молба за съпричиняване на процесното ПТП, както и размера на обезщетението за неимуществени вреди, изплатени на пострадалия, като считат, че същото е завишено по размер и е определено в съдебно производство, в което не е участвал наследодателят им или те. Поддържат, че за въпросното ПТП е ангажирана наказателната отговорност на трето лице за причиняването му, а техният наследодател е освободен от наказателна отговорност, като Районна прокуратура с нарочно постановление е прекратила наказателното производство срещу него. Твърдят, че вина за настъпване на ПТП има единствено водача на л.а. „БМВ“ К.И.и поради това и първия ответник не отговаря за причинените вреди. Твърдят, че липсва виновно поведение, което може да бъде вменено на наследодателят ни за причиняването на ПТП и той не отговаря за настъпилият

вредоносен резултат. Липсата на застраховка „Гражданска отговорност“ би била основание за регрес спрямо наследодателя им, само при вече изплатено от Гаранционен фонд обезщетение за причинени неимуществени вреди, което не е налице. Поискали са конституиране като трето лице на Тракийския университет и насочване на обратен иск срещу него, но с влязло в сила протоколно определение по настоящото дело, искането е оставено без уважение. В хода на производството поддържат оспорването чрез адв. З. и претендират отхвърляне на иска. Чрез процесуалния си представител излагат доводи и в писмени бележки от 11.07.2022г., като претендират отхвърляне на исковете и присъждане на разноски.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Съгласно представения констативен протокол за ПТП с пострадали лица, на стр. 7 към исковата молба, както и от протокола за оглед на местопроизшествие от 05.07.2014 г., и скица на местопроизшествието от същата дата, е видно, че е настъпило по описания механизъм ПТП на 05.07.2014г. в 14,40 часа, а именно на третокласен път 66037 в посока от гр. Стара Загора в дясната пътна лента към пътен възел тип полудетелина с второкласен път II-66 и към с. Еленино се движил л.а. „БМВ-528 И“, с рег. № ***** /участник 2 по протокола/, управляван от К.А. И.. В същото време по дъгообразната връзка на полудетелината от път II-66 към път 66037 се е спускал по наклона трактор МТЗ 80, с рег. №***** управляван от И.Д.Т., участник 1. В протокола е отразено, че участник 1 не спазва условията на пътен знак В-2 / Стоп, пропусни движещите се по път с предимство и е блъснат от участник 2, като и по двете ППС са посочени цялостни щети. Описано е, че са пострадали четири лица, а именно К.И. с разкъсно контузна рана на главата и ръката, С.Т.Б.– пътник в лекия автомобил, фрактури на двете бедрени кости и натъртвания на тялото, Д.Д.с комоцио и Д. В., също с комоцио. Отражено е, че е образувано ЗМ335. Представени са две епикризи на С.Т., 27г.

С постановление от 12.12.2014г., стр. 11 и следващите от делото на РП-Стара Загора, досъдебното производство по процесното ДП335/2014г. е прекратено в частта спрямо И. Т. и е продължено срещу К.И. В мотивите е посочено, че К. И.управлявал л.а. със скорост 118,69 км./ч. при разрешена 60 км.ч. По делото е изискано и приложено досъдебното производство, като в показанията на разпитаните свидетели има протокол за разпит от 06.08.2014г., в който И. Т., водачът на трактора, сочи, че спрял на знак Стоп и се огледал, минал един „Мерседес“ и след него той предприел ляв завой, като първоначално не видял л.а. „БМВ“, който се движел много бързо. В досъдебното производство се съдържа и протокол от разпит на свидетел от 14.10.2014г. св. С.Т.Б., който е пътувал до водача в процесния л.а. „БМВ“ и сочи, че видял как един „Мерседес“ комби, се спускал от околновръстния път, спрял на стопа и след ляв завой се включил в посока към Ст. Загора, а след него син трактор с ремарке изобщо не спрял на стопа, а почнал да завива наляво, в тяхното платно. Видно от материалите по ДП с постановление от 14.01.2015г. е прекратено наказателното производство и срещу К. А. И., като е образувано такова за административно

нарушение и му е наложена глоба.

Видно от представените на стр. 16 и следващите от гражданското дело, решение от 01.01.2017г. по гр. д. № 4424/2015г. по описа на СГС, ГО, I - 6 състав, ЗД „Б.И.” АД, с ЕИК *****, че ищцовото дружество ЗД „Б.И.“ АД е осъдено да заплати на С.Т.Б., ЕГН *****, сума в размер на 60 000 лв., застрахователно обезщетение за претърпените неимуществени вреди, претърпени в резултат на ПТП, настъпило на 05.07.2014 г. на пътен възел с път 66 037, виновно причинено от водача К. А. И. управлявал л.а. „БМВ“ с рег. №*****, чиято отговорност е била застрахована по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” при ЗД „Б.И.” АД със застрахователна полица № 02114001678256, валидна от 23.06.2014 г. до 23.06.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на деликта-05.07.2014 г. до окончателното издължаване. В мотивите СРС е приел, че има съпричиняване от водача И. Т., но ответникът отговоря в пълен размер и е присъдил обезщетение без да отчита съпричиняване. Решение от 01.01.2017г. по гр. д. № 4424/2015г. по описа на СГС, ГО, I - 6 състав е потвърдено с Решение №1579 от 05.07.2017г. по гр.д.№ 2437/ 2017г. на САС, също представено по делото. За присъдените суми, пострадалия С.Т.Б. се снабдил с изпълнителен лист на 12.07.2017г., който е издаден по гр.д.№ 2437/ 2017г. на САС – стр. 32. По молба на С.Т.Б. въз основа на издадения на 12.07.2017г. изпълнителен лист е образувано изп. дело № 20178100400412 по описа на ЧСИ Н. Н.с рег.№ 810 от КЧСИ, като на 20.07.2017г. на ЗД „Б.И.“ АД е връчена ПДИ за задължение към С.Т. Б. в размер на 85 776,89лв., от които главница от 60 000лв. и 18 737,85 лв. лихва за периода 05.07.2014г. до 01.08.2017г., 1 638 лв. разноски по и.д. и 5 401,04лв. такси по Тарифата към ЗЧСИ. Установява се от преводно нареждане от 31.07.2017г. че длъжника ЗД „Б.И.“ АД е превел по сметка на ЧСИ Н.Н. сумата в размер на 85 776,89, за погасяване задължението по изп.д.№ 20178100400412, което е представено на стр. 33 от първоначалното дело.

По делото с исковата молба са представени две епикризи на пострадалия С.Б.от МБАЛ „Проф.д-*****“ АД – гр. Стара Загора, от които се установява, че е бил в болница в периода – 05.07.2014г. -23.07.2014г. и 12.08.2014г.-18.08.2014г., но второто хоспитализиране е с диагноза пневмония. Още на втора епикриза е отразено, че към 03.09 лицето е в добро състояние. От заключението на вещото лице Т. Д.. –С. по СМЕ, се установява, че С. Б. е получил като пътник в лекия автомобил травматични увреждания – контузия и разкъсно-контузна рана на главата, счупване на двете бедрени кости и счупване на вътрешната част на дясната голямопещална кост. Вещото лице е посочило, че лицето не се е явило за преглед и изследвания, но с оглед характера, вида и давността на увреждания, както и липсата на документи за настъпили усложнения след 03.09.2014г., може да се приеме, че е настъпило пълно възстановяване на здравословното състояние на пострадалия.

По делото е изслушано заключението на вещото лице А.А., който е депозирал и изготвил заключение и при предходното разглеждане на спора, което е било прието в съдебно заседание на 09.02.2021г., проведено след смъртта на ответника и без конституиране на наследниците му. Предвид горното съдът е преповторил процесуалните

действия, като повторно е изслушал вещото лице, което е заявило, че поддържа приетата тогава експертиза, както и изготвената за пред настоящия състав, като втората не изменя установеното по първата. При първоначалното гледане на делото в изслушаната САТЕ, която вещото лице А. сочи, че поддържа и пред настоящия състав е установено, че ПТП е настъпило по следния механизъм, а именно тракторът, теглец полуремарке, е извършвал ляв завой от дъгата на полудетелината на пътен възел на второкласен път II—66 и третокласен път 66037 и е навлязъл в третокласния път с посока на движение към гр.Ст. Загора. Лекият автомобил „БМВ-528 И“, с рег. №*****се е движил със скорост около 96 км/ч по път 66037 в посока от гр. Ст. Загора към с.Х., първоначално в дясната пътна лента, но водачът виждайки навлизащия му в лентата трактор е направил опит да заобиколи трактора като навлезе в лентата за насрещно движение, където настъпил челен кос удар в предната част на трактора. След удара лекият автомобил се отклонява наляво, излиза от пътното платно и се установява в покой. След удара предният мост с част от рамата на трактора се е отделил и паднал встрани западно от останалата част от трактора. Тракторът с ремарке се е преобърнал на пътното платно на дясната страна. Според заключението скоростта на трактора към момента на удара е била 18 км./ч. При допълнителното заключение, изготвено пред настоящия състав, вещото лице сочи, че няма данни дали тракторът е бил спрял на знак Б2- Стоп! преди да навлезе в платното за движение на път 66037 или е навлязъл без да спира със скорост около 18 км/ч., поради което дава два описани варианта, като сочи, че Ако тракторът е навлязъл в път 66037, без да спира в този момент л.а. БМВ се намирал на не повече от 54-55 м и при опасна зона за спиране 88 метра, водачът на БМВ не е имал възможност да спре преди удара, но ако се е движил с допустима скорост 40 км/ч при опасна зона за спиране 25 метра или с допустима скорост 60 км/ч при опасна зона за спиране 44 м е могъл да спре преди мястото на удара и да предотврати удара и ПТП. Според експертът ако тракторът преди да навлезе в платното за движение е бил спрял и е потеглил ускорявайки се, отстоянието на л.а. БМВ от мястото на удара е било 107 метра и при опасна зона за спиране 88 метра, в този случай водачът на л.а. БМВ е имал техническа възможност да спре преди мястото на удара и е могъл да предотврати ПТП, както при скорост 95 км/ч, така и при допустима скорост 40 км/ч. и при скорост 60 км/ч. Соци, че няма данни за действията на водача на л.а. БМВ, по отношение дали е предприел аварийно спиране и кога, но най-вероятно не е предприел своевременно спиране, но ако е имало спиране скоростта му е била по-висока от изчислената при удара 95 км/ч и реакцията му отново е със закъснение. По отношение на маневрата навлизане на л.а. БМВ в лентата за насрещното движение, според експертът водачът му е избрал по -малката опасност, защото почти е успял да заобиколи трактора, като е навлязъл в левия за него банкет. Застъпването при удара на предната му дясна част с предната част на трактора е не повече 0,7 м., като ако водачът бил продължил направо в своята си пътна лента ударът в ремаркетото при същите условия щял да е с много по-тежки последици, с подвигане под ремаркетото. Правилното решение е незабавно спиране и завиване наляво, защото л.а. БМВ е с АБС. Според експертът, тъй като пътят е прав на далечно разстояние около 600 метра, водачът на трактора, преди да навлезе в платното за движение на път 66037, е имал възможност да спре

и да огледа пътя в двете посоки, като е имал обективна възможност да види своевременно приближаващият го от ляво в опасна близост л.а. БМВ и е могъл да прецени отстоянието и скоростта му, трябвало е да спре на знака Б2 и да пропусне л.а. БМВ да премине, след което да извърши левия си завой безопасно. Експертът сочи, че водачът на л.а. БМВ е имал пряка видимост към кръстовището, познавал е пътя много добре, защото живее в с. Калояновец , област Стара Загора и е трябвало да направи е да намали предварително скоростта си до допустимата или да не я увеличава над 60 км/ч. на 950 м преди мястото на ПТП. Водачът на БМВ е трябвало да реагира със спиране незабавно без закъснение към момента, в който предната част на трактора започне да навлиза в лентата му за движение. При приближаване към кръстовището, когато се е открила пряка видимост към трактора, е трябвало да си повиши вниманието, независимо дали тракторът е бил спрян преди да навлезе в платното за движение на пътя Ст.Загора - с. Еленино или се е движил. По този начин, съсредоточавайки се върху трактора има възможност да предвиди, че тракторът може да навлезе в неговата пътна лента независимо дали от волно или неволно действие на тракториста или по техническа причина, неизправност на спирачките по наклона на напречния път, особено ако е с натоварено ремарке. По този начин водачът на БМВ е щял да си подобри времето за реакция и би реагирал - 0,2 до 0,4 сек по-бързо. Фактът, че е успял да реагира и да завие наляво, като навлезе цялостно в лентата за насрещното си движение, а при минималното изчислено отстояние 54 м за варианта, навлизане на трактора без да спира, е имал възможност да предприеме да задейства спирачките и да остави спирачни следи доказва, че реакцията му за спиране липсва или е със закъснение. Според експертизата водачът на БМВ е имал възможност да предвиди, че тракторът може да навлезе, тъй като се е движил с висока скорост, а тракторът е от дясно. В случая ПТП е настъпило, защото водачът на МПС, което е спряно- трактора на пътя без предимство, първо се оглежда наляво, след това се оглежда пътя с предимство надясно и започва левия си завой. А след като вече навлезе в платното за движение с предната част на трактора, той вече е препречил пътя на л.а. БМВ и при опасна зона за спиране 11 м не може и да спре преди място на удара. Ако тракторът е спрял съобразно знака Б2-СТОП за него, тогава водачът на БМВ е имал възможност да предотврати удара и със скорост 95 м/ч. и при скорост до 106 км/ч. Вещото лице сочи, че при навлизане на трактора в платното за движение на пътя с предимство Ст.загора-С.Еленино без да спира минимална скорост, с която водачът на л.а. „БМВ“ е имал възможност да спре преди настъпването на удара с трактора е до 69 км/ч. Ако водачът на БМВ се е движил със скорост 40, 60 или такава до 69 км/ч, той е имал възможност да спре преди мястото на удара, но според експерта за да не настъпи ПТП е необходимо и водачът на трактора също да спре преди да достигне мястото на удара. При изслушването си вещото лице А. сочи, че поддържа и първата експертиза за причинно-следствена връзка и на двамата водачи с настъпване на ПТП и че от техническа гледна точка причината е в действията и на двамата водачи. Соци, че в е разглеждал скорост само 40 км.ч., защото на скицата имало един знак, а в протокола пък било записано, че на 900 м има друг знак. Соци, че прегледал в Гугъл, че от този знак до кръстовището няма друг знак, няма и знак за отмяна. Затова в настоящото заключение е сравнявал и с двете опасни зони. Приема, че е

доказано е, че при опасна зона 88м., БМВ е имал възможност да спре преди мястото на удара, но за да не настъпи удара, трябвало и двамата да спрат. Ако се е движил с 60 км/ч, при 60 км/ч опасната зона е около 40, той е щял да спре на 20 м преди. Ако се е движил с 40, щеше да спре на още по-далечно разстояние от мястото на удара. Ако се изчисли по отношение на времетраенето, то тракторът може би е щял да навлезе изцяло в своята дясна лента.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

По иска срещу предпочитания ответник Гаранционния фонд, съдът намира следното:

Правната норма в действащия КЗ /чл. 557, ал. 1/, регламентира правната възможност на увреденото лице да предяви пряк иск за обезщетяване на претърпените вреди срещу Гаранционния фонд, когато деликтната отговорност на виновния причинител на вредоносния резултат не е била обезпечена чрез сключване на договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност", респ. когато смъртта или траматичните увреждания са причинени при ПТП, при което е участвало неидентифицирано МПС. Фактическият състав, от който възниква имуществената отговорност на Гаранционния фонд за заплащане на обезщетение на увреденото лице за причинени неимуществени вреди, обхваща следните предпоставки: делинквентът виновно да е увредил ищеца, като му е причинил неимуществени вреди, които от своя страна да са в пряка причинна-следствена връзка с противоправното поведение; смъртта или траматичните увреждания да са причинени при ПТП, при което е участвал водач на неидентифицирано МПС или МПС без сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и да са настъпили твърдените неимуществени вреди. В случая, обаче, нямаме предявен пряк иск на увреденото лице, а се твърди встъпване в правата при съизвършителство на увреждането. Процесното ПТП, обаче, е настъпило на 05.07.2014г., и приложимият закон, който регламентира отговорността и на застрахователя, и на Гаранционния фонд е отменения КЗ, тъй като действащият Кодекса за застраховането - ДВ, бр. 102 от 29 декември 2015 г., е в сила от 01.01.2016 г., и е приложим за последиците от ПТП като застрахователни събития, възникнали след тази дата. Съгласно константната съдебна практика по отменения КЗ няма основание за възникване на солидарна отговорност между Гаранционния фонд и застрахователното дружество, тъй като такава не е нито договорена, нито е установена в закона. При действието на приложимия с оглед датата на ПТП, КЗ /отм./, отменен с § 34 от преходните и заключителните разпоредби на Кодекса за застраховането - ДВ, бр. 102 от 29 декември 2015 г., в сила от 01.01.2016 г., независимо от солидарната отговорност между съпричинителите на вредата /чл.53 ЗЗД/, застрахователят по гражданската отговорност на един от делинквентите не отговаря спрямо увреденото лице солидарно с останалите делинквенти или техните застрахователи, но предвид функционалната обусловеност на прякото право от деликтното застрахователят по застраховка „Гражданска отговорност“ отговаря по отношение на увреждения в обема, в който отговаря застрахованият при него делинквент – за всички вреди и в целия им размер. В този смисъл, а именно, че при

съпричиняване по чл. 53 ЗЗД на увреждането от няколко делинквенти, застрахователят по застраховка „Гражданската отговорност“, сключена с един от тях, отговаря спрямо увреденото лице за пълния размер на вредите до размера на застрахователната сума, а не съобразно приноса за увреждането на застрахования при него делинквент ” е и цитираната от ищеца практика, включително на ВКС по реда на чл. 290 от ГПК. С оглед горното не може да се приеме, че ищецът в качеството на солидарно отговорен длъжник, платил повече от своята част, има право да получи от ответника - Гаранционния фонд като съдлъжник разликата съгласно чл.127, ал.2 ЗЗД. Претенцията на ищеца за половината от изплатеното от него обезщетение, обаче, не намира своето основание в наличието на солидарна отговорност между него и ответниците, а в твърдението му за плащането на цялото дължимо застрахователно обезщетение на увредените лица и встъпването в техните права срещу причинителя на вредите, а в хипотезата на съизвършителство - срещу другото виновно лице, респ. неговият застраховател, а именно ищецът твърди, че с плащането се е суброгира в правата на увреденото лице. Съдът отчита, че отговорността на Гаранционния фонд възниква от закона в изрично предвидените в чл. 288 КЗ /отм./ случаи, поради което ищецът не е измежду лицата, които могат да претендират плащане от ГФ по регрес, тъй като претенции срещу него могат да предявяват само увредените лица по смисъла на чл. 265, ал. 2 КЗ. Регресното право на застрахователя става изискуемо в момента, в който той е удовлетворил застрахования и оттогава може да го упражни срещу застраховалия гражданската отговорност на делинквента, съотв. срещу самия делинквент при определени предпоставки съгласно чл. 213 КЗ /отм./ при имущественото застраховане, но такова право не е предвидено в закона по отношение на платилия застраховател по застраховка ГО. Правото на застрахователя да иска връщане на платеното от него застрахователно обезщетение е право да се получи допустима от закона имуществена облага, а не е само проявление на забраната за неоснователно обогатяване, тъй като застрахователят е получил застрахователни премии. От друга страна Гаранционният фонд е лице, задължено да покрива в изрично изброените в КЗ случаи липсата на застрахователна защита. Фондът изплаща обезщетения по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите за вреди на чуждо имущество, ако пътнотранспортното произшествие е настъпило на територията на Република България или на друга държава членка и е причинено от моторно превозно средство, което обичайно се намира на територията на Република България и виновният водач няма сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите (чл. 288 КЗ отм.). Макар в случая за водача на трактора да не е била сключена застраховка "Гражданска отговорност" към датата на ПТП, което се установява от базата данни на Информационния център към ГФ, а преди и след това има такава с „Алианц България“, Гаранционният фонд с оглед целта на създаването му и легалната уредба на неговата отговорност, както и кръгът от задължени лица по регресния иск на застрахователя по имуществена застраховка, не е легитимиран да отговаря по предявения иск. Този извод се подкрепя и нормата на чл. 288, ал. 9 КЗ /отм./, която определя за легитимирани да търсят обезщетения от ГФ само увредените лица (чл. 265, ал. 2 от КЗ /отм./), не и суброгираните се в правата им (при легална уредба на

суброгацията и обема на регресните права като напр. по иска с правно основание чл. 213, ал. 1 КЗ /отм./). При несклучена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" за платилия застраховател остава възможността да предяви регресния иск срещу самия делинквент, а не срещу ГФ, който отговаря по силата на закона и в изрично изброени случаи само при пречки да се получи обезщетение да се получи застраховка "Гражданска отговорност" и не може да се приравни на застраховател "Гражданска отговорност", визиран като първи ответник в нормата на чл. 213, ал. 1, изр. 4 КЗ /отм./. В случая ПТП е настъпило при действието на отменения КЗ, но твърдяното от ищеца плащане е извършено на 31.07.2017г., която е датата на платежното нареждане, и доколкото встъпването в правата настъпва с плащането, то ако се приеме, че е приложим за регресното право новия КЗ, в уредбата на същия / чл. 501, ал.1 от КЗ/ изрично е предвидено, че когато застрахователното събитие е настъпило на територията на Република България, застрахователят, който е встъпил в правата на застрахования срещу виновния водач, който е управлявал моторно превозно средство, за което няма сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, няма право на вземане срещу Гаранционния фонд по чл. 518. Предпоставките за ангажиране на отговорността на ГФ за заплащане на обезщетения по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите са регламентирани в разпоредбата на чл. 288, ал. 1 КЗ (отм.) и съгласно същата Гаранционният фонд не отговаря общо, а само в рамките на предвидените в КЗ (отм.) хипотези, които не включват извършване на плащания в полза на суброгирал се застраховател. Както вече се посочи, Гаранционният фонд заплаща обезщетения за имуществени вреди вследствие на телесни увреждания, резултат на пътнотранспортно произшествие, настъпило на територията на Република България, причинено от моторно превозно средство, виновният водач на което не е страна по сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, но би отговарял за репарирание на причинените вреди само спрямо увредените лица, тъй като функциите на Фонда са да осигурява плащането, което би се дължало от застраховател по сключена задължителна застраховка "ГО" , когато липсва такава. Отговорността на Гаранционния фонд не е договорна, а гаранционно-обезпечителна, която настъпва по силата на закона в изрично предвидените в разпоредбата на чл. 288, ал. 1 КЗ /отм./ случаи. Аргумент, че законодателят е изключил правото на регрес на застрахователя срещу ГФ е предвиденото в разпоредбата на чл. 288, ал. 9 КЗ /отм./ задължение за Гаранционния фонд да изплаща обезщетения по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите само на увреденото лице, т.е. непосредствено пострадалото лице, което има право на обезщетение за вреди, причинени от моторни превозни средства - арг. чл. 265, ал. 2 КЗ, т.е. легитимираните да претендират заплащането на обезщетение от ГФ /вместо застраховател/ лица са лимитативно определени за случаи, които са изрично и изчерпателно изброени в хипотезите на чл. 288, ал. 1 и, ал. 2 КЗ, като това са само увредени /пострадали/ лица. Такава е и целта на законодателната уредба по чл. 288 КЗ /отм./, пострадалите лица да могат да получат обезщетение от ГФ за причинените им вреди и когато тези вреди не са били предмет на застраховане. След като такава суброгация не е предвидена в КЗ (отм.), неприложима е и общата разпоредба на чл.

74 ЗЗД, тъй като застрахователят –ищец в случая плащайки, не изпълнява чуждо задължение, а свое договорно такова, то е ясно, че ищецът не е носител на право на вземане за обезщетените вреди от Гаранционния фонд, заявен като предпочитан ответник. В случая, дори и да се приеме, че с оглед датата на плащане е приложим действащия КЗ, което не е така, тъй като отговорността се определя съобразно датата на настъпване на ПТП, не е налице хипотезата на чл. 499, ал.4 от действащия КЗ, която постановява, че в случай на застрахователно събитие, за което има предявена претенция за заплащане на обезщетение пред застраховател или пред Гаранционния фонд и ако в хода на уреждане на претенцията възникне спор между Гаранционния фонд и застрахователя, сключил задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, относно това кой трябва да обезщети увреденото лице, обезщетението се заплаща от застрахователя, а ако впоследствие бъде установено, че отговорността е на Гаранционния фонд, той възстановява на застрахователя сумата, платена на увреденото лице, заедно със законната лихва от датата на плащането, тъй като на първо място по делото не се твърди и не се установява да липсва отговорност на ищеца ЗД „Б.И.“ АД като застраховател по ГО, тъй като не се спори относно наличието на валидно застрахователно правоотношение, по силата на което ищецът има задължение да обезщети увредените лица, нито пък се установи другата предпоставка, да има предявена претенция за заплащане на обезщетение от увреденото лице към Гаранционния фонд. В този смисъл, че е неоснователно и не възниква регресно, респ. суброгационно право на ищеца –застраховател има и практика на съдилищата, а именно решение на Софийски апелативен съд № 2581 от 07.11.2018 г., по в.т.д. № 4291/2018 г., решение на Софийски градски съд № 1206 от 13.06.2018 г., по т.д. № 2342/2017 г., определение на ВКС № 625/11.11.2019г. по т.д. № 975/2019 г., Т. К., II т.о. на ВКС и др. В случая е налице валидна застраховка гражданска отговорност, което изключва отговорността на Гаранционния фонд по реда на чл. 499, ал. 5 от КЗ, като не е налице и другата предпоставка за ангажиране на отговорността на ответника - наличието на спор между Гаранционния фонд и застрахователя-ищец, възникнал в периода на уреждане на претенцията, тъй като такъв не е повдигнат преди плащането, а ищецът не е упражнил правото си да конституира ГФ като трето лице в хода на производството по прекия иск на увреденото лице, за да го обвърже с мотивите и спора. Съобразно изричните разпоредби на чл. 499, ал. 4 и, ал. 5 КЗ е необходимо да възникне спор между страните относно това кой трябва да обезщети увреденото лице "в хода на уреждане на претенцията", а след след плащането, което ищецът не твърди и не са представени доказателства в тази насока. От изложеното следва, че не са налице и предпоставките на чл. 499, ал. 4 и, ал. 5 КЗ и застрахователят няма вземане на това основание, дори и да е приложим новия КЗ. Предвид гореизложените мотиви съдът намира, че искът срещу предпочитания ответник – ГФ е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По евентуалния иск спрямо физическите лица, наследници на водача на трактора, за който ищецът твърди, че има вина за настъпване на ПТП и е съпричинил вредоносния резултат, за който той е заплатил обезщетение, съдът намира следното:

Заплатилият изцяло обезщетение застраховател встъпва в правата на увреденото лице спрямо деликвента. В случая ищецът твърди, че е налице независимо съизвършителство, изразяващо се в това, че водачът на трактора не е спрял на знак „Стоп“. Съпричиняването не е елемент от фактическия състав на деянието. С оглед принципа за непосредственост и равенство на страните в процеса, фактите относно съпричиняването на вредоносния резултат подлежат на доказване пред гражданския съд. / в този смисъл и Решение № 51 от 03.05.2017 г. по т. д. № 1971/2016 г. на Върховен касационен съд, 2-ро тър. отделение/. На това основание и съдът следва да разгледа възражението за съпричиняване. Съпричиняването на вредата изисква наличие на пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат. Приносът - обективен елемент от съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но всякога поведението му трябва да е противоправно и да води до настъпване на вредоносния резултат. В този случай трябва да бъде направено разграничение между допринасянето на пострадалия за възникване на самото пътно- транспортно произшествие, като правно значим факт, който обуславя прилагането на чл. 51, ал. 2 ЗЗД и приноса му за настъпване на вредата спрямо самия него, който факт също води до приложението на чл. 51, ал. 2 ЗЗД. Последното разбиране е в съгласие с чл. 13, т. 3 от Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 16.09.2009 г.. Тежестта за доказване е върху позоваващата се на съпричиняването страна в процеса, в случая ищеца и той следва да установи с допустимите от ГПК доказателствени средства съпричиняването на въпросното ПТП от водача на трактора и настъпилите вреди. По делото се установи, макар че решението на СГС, с което ищецът ЗД „Б.И.“ АД е осъден да заплати на увреденото при ПТП лице сумата от 60 000 лв. да не съставлява СПН спрямо настоящите ответници, тъй като те не са страни по същото, че е настъпило ПТП, при което са причинени вреди на трето лице, изразяващи се в средна телесна повреда, за което са представени и медицинските експертизи. В случая ищецът е платил сумата от 60 000 лв., но размерът на присъдените вреди не е обвързващ спрямо ответниците по настоящото дело, нито мотивите на съдебното решение на гражданския съд. Ако е искал да ги обвърже и с размера, ищецът ЗД „Б.И.“ АД е следвало да ги конституира като страни по делото, в качеството им на трети лица –помагачи, а такива данни няма. Съдът намира, че безспорно от изслушаната САТЕ се установява, че процесното ПТП е настъпило поради нарушение на ЗДвП от страна и на двамата водачи. Видно от заключението на вещото лице А., което не е опровергано от други доказателства по делото, ако водачът на трактора е спрял съобразно знака Б2-СТОП за него, тогава водачът на БМВ е имал възможност да предотврати удара дори и със скорост 95 м/ч. и при скорост до 106 км/ч., а ако водачът на БМВ се е движил със скорост 40, 60 или такава до 69 км/ч, той е имал възможност да спре преди мястото на удара, но според експерта, за да не настъпи ПТП е било необходимо и водачът на трактора също да спре на знак Стоп, преди да достигне мястото на удара. Следователно за да се избегне удара, независимо от това, с каква скорост се е движил л.а. БМВ, то е следвало и водачът Т., който е управлявал трактора, да спре на знак „Стоп“. Доказателства за това, той да е спрял, не са ангажирани по делото, а в ДП в тази насока са само и единствено неговите снети обяснения / на И. Т./, но очевидно е, че той

е пряко заинтересован от това да твърди, че е спрял и не е допуснал нарушение на ЗДвП. Обективни доказателства, че водачът на трактора е спрял на знака Б2-Стоп не са налице, поради което и кредитирайки заключението на вещото лице, че дори и при шофиране от страна на водача на другия автомобил със съобразена със знаците скорост, ПТП би настъпило, а ударът би могъл да бъде предотвратен дори и при скорост на л.а. до 106 км./ч., ако тракторът е спрял на знак Стоп, съдът намира, че се касае за съизвършителство при настъпване на ПТП, като вина за същото имат и двамата водачи. Същевременно не може да се приеме, че съпричиняването е равностойно и наполовина, тъй като безспорно се установи, че водачът на л.а. „БМВ“ е шофирал със скорост, надвишаваща разрешената и то значително, а именно около 96 км./ч. според експертизата по настоящото дело, а експертизата в досъдебното производство е изчислила и по-висока такава, което е основна причина за настъпване на ПТП, а също така е предприел реакция в резултат на възприемането на навлизания в кръстовището трактор със закъснение, което се е отразило на настъпването на ПТП. Както и сочи експертът, водачът на БМВ е трябвало да реагира със спиране незабавно без закъснение към момента, в който предната част на трактора започне да навлиза в лентата му за движение, а няма данни за такава реакция въобще. Вещото лице е категорично, че ако л.а. „БМВ“ се е движел с допустима скорост 60 км/ч при опасна зона за спиране 44 м е могъл да спре преди мястото на удара и да предотврати удара и ПТП. Предвид горното съдът намира, че основна вина за настъпване на ПТП има водачът на л.а. „БМВ“, който се е движел с несъобразена скорост, не е предприел адекватна реакция при възможността да види навлизания в платното трактор. Безспорно е, че именно той е имал възможност да избегне удара, ако беше реагирал своевременно и при управление в рамките на допустимата от пътните знаци скорост. Предвид горното, макар да има съпричиняване от неспирането на знак Стоп, то при положение, че ударът е бил предотвратим при движение със съобразена скорост, не може да се приеме, че участието е равностойност, а съдът намира, че съотношението би следвало да е 70/30. При това положение водачът би носил отговорност за 30% от дължимото обезщетение. Следва да се отбележи, че са несъстоятелни доводите на ответниците, че водачът на трактора И.Д.Т. няма вина за настъпилото ПТП, което се установявало от постановлението за прекратяване на наказателното производство спрямо него. Съгласно разпоредбата на чл. 413, ал. 2 НПК за гражданския съд са задължителни влезлите в сила присъди и решения по въпросите: извършено ли е деянието, виновен ли е деецът и наказуемо ли е деянието. В чл. 383, ал. 1 НПК е предвидено, че одобреното от съда споразумение за решаване на делото има последиците на влязла в сила присъда. Постановлението на прокуратурата за прекратяване на наказателното производство не е задължително за гражданския съд и няма обвързваща сила. Изводите на разследващия орган относно причините и приноса за настъпване на ПТП, обективирани в това постановление, се опровергават от изслушаното пред настоящия съд заключение на автотехническата експертиза, което не е оспорено от страните. Експертът е категоричен, че е налице причинна връзка между настъпване на ПТП и поведението и на двамата водачи, като сочи че за да се избегне ПТП, освен движението на водача на лекия автомобил с несъобразена скорост и закъснелата, респ. липсващата адекватна реакция при възможност с

оглед участъка да възприеме навреме навлизащия в платното трактор, удар не би настъпил ако тракторът е спрял на знак „Стоп“, и водачът му с нужното внимание се е уверил, че не приближават други превозни средства преди да навлезе в кръстовището. Не могат да се възприемат и доводите на ответниците относно кредитиране на експертиза, която е депозирана по досъдебното производство, тъй като експертното заключение е гласно доказателствено средство и се изслушва непосредствено от съда и страните по делото, т.е. не може да се кредитира и възприема като експертно заключение, такова изготвено по друго дело или досъдебното производство. Ответниците при несъгласие с изводите на вещото лице А. по настоящото дело са разполагали с правото да оспорят експертизата и ангажират повторна или тройна такава, от което процесуално право не са се възползвали. Следователно с оглед установеното от заключението на САТЕ, изслушана по настоящото дело, е налице съизвършителство, но настоящият съдебен състав намира, че участието на двамата водачи като поведение в настъпване на ПТП не е равностойно, а водачът на трактора, който се е движел със скорост от едва 18 км.ч. и е можело да бъде видян и съобразен като участник в движението, не е основен причинител на ПТП, тъй като то не би настъпило при по-ниска скорост на лекия автомобил, а именно максималката допустима за участъка от 60 км.ч., вместо надвишаващата я в пъти, а именно почти 100 км.ч. Затова съотношението се определя от съда в проценти 70 за водача на лекия автомобил и 30 за водача на трактора.

По отношение на размера на обезщетението, отново следва да се има предвид, че постановеното решение по иска на увреденото лице срещу застрахователя – ищец няма СПН спрямо страните по настоящото дело и не е обвързващо съда, тъй като липсва идентитет на страните. Ищецът ако е искал да обвърже ответниците с размера на обезщетението, за което е бил осъден, е могъл да иска конституирането им като трети лица. След като няма СПН и относно размера на обезщетение ищецът ЗД „Б.И.“ АД следва да ангажира доказателства за вредите и техния размер при пълно и главно доказване. По делото с исковата молба са представени две епикризи на пострадалия С.Б.от МБАЛ „Проф.д-р Ст. Киркович“ АД – гр. Стара Загора, от които се установява, че е бил в болница в периода – 05.07.2014г. - 23.07.2014г. и 12.08.2014г.-18.08.2014г., но второто хоспитализиране е с диагноза пневмония. Още на втора епикриза е отразено, че към 03.09 лицето е в добро състояние. От заключението на вещото лице Д.а –С.по СМЕ, се установи, че Стоян Боцманов е получил като пътник в лекия автомобил травматични увреждания – контузия и разкъсно-контузна рана на главата, счупване на двете бедрени кости и счупване на вътрешната част на дясната голямомищиялна кост. Съдът намира, че пневмонията не е травматично увреждане, което е свързано пряко с настъпилото ПТП, още повече, че тя е констатирана повече от месец след инцидента. Вещото лице е посочило, че лицето не се е явило за преглед и изследвания, но с оглед характера, вида и давността на увреждания, както и липсата на документи за настъпили усложнения след 03.09.2014г., може да се приеме, че е настъпило пълно възстановяване на здравословното състояние на пострадалия. С оглед горното е видно, че въпросното ПТП от 05.07.2014г. е причинило болки и страдания на увреденото лице от травматичните му увреждания, но както сочи експертът по неоспорената СМЕ, изслушана по настоящото дело, след 03.09.2014г. няма данни и документи за усложнения, т.е. според

доктор Стефанова е налице пълно възстановяване за срок от около два месеца. Ищецът не е ангажирал по настоящото дело други доказателства, от които да е видно, че за повече от два месеца пострадалият Боцманов е изпитвал болки и страдания или има други последици. Дали такива са установени по делото, по което ищецът е осъден да плати обезщетение на лицето, е ирелевантно, тъй като въпросното решение няма СПН, а изслушаните там експертизи и доказателства не могат да се ценят от настоящия съд. Следователно болките и страдания са от описаните травми за период от около два месеца, поради което съдът намира, че следващото се обезщетение за тях с оглед установеното по настоящото дело възлиза на сумата от 30 000 лв. Тази сума съдът намира, че е справедливо обезщетение с оглед факта, че от експерта се сочи, че липсват данни за усложнения след 03.09.2014г., т.е. продължителността на лечението на травмите е два месеца, макар да са били сериозни, счучване на двете бедрени кости, както и се сочи, че е налице пълно възстановяване. Съобразно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД и за да се реализира справедливо възмездяване на претърпени от деликт болки и страдания, е необходимо да се отчете действителният размер на моралните вреди, като се съобразят всички конкретни обстоятелства около самото произшествие, характерът и тежестта на уврежданията, интензитетът, степента, продължителността на болките и страданията, дали същите продължават или са приключили, както и икономическата конюнктура в страната и общественото възприемане на критерия за "справедливост" на съответния етап от развитие на обществото в държавата във връзка с нормативно определените лимити по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. В този смисъл са и дадените разяснения в ППВС 4/1968 г. на ВС и практиката на ВКС, формирана в решения, постановени по реда на чл. 290 ГПК решение № 83/06.07.2009 г. по т. дело № 795/2008 г. на ВКС, ТК, II о, решение № 1/26.03.2012 г. по т. д. № 299/2011 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 189/04.07.2012 г. по т. д. № 634/2010 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 95/24.10.2012 г. по т. д. № 916/2011 г. на ВКС, ТК, I т. о., решение № 121/09.07.2012 г. по т. д. № 60/2012 г. на ВКС, ТК, II т. о. и други съдебни актове. По настоящото дело, обаче, не се установи извън посочения от вещото лице по СМЕ двумесечен период, след който няма данни за усложнения и е настъпило пълно възстановяване според заключението на неоспорената СМЕ, увреденото лице да е търпяло други болки и страдания, като съдът няма как да съобразява мотивите на друг съд по дело, по което не е налице идентитет на страните и решението не е обвързващо. Ето защо съдът намира, че справедливото обезщетение възлиза на сумата от 30 000 лв. и от тази сума ответниците като наследници по закон на водача на трактора следва да понесат отговорност за общо 30% , т.е. сумата от 9000 лв., тъй като не се касае за СИО и всеки наследник от тримата е равен дял, всеки следва да бъде осъден да заплати по 3000 лв. като обезщетение, а претенцията за разликата до пълния предявен размер от общо 30 000 лв. следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана по размер.

Предвид изхода на спора на ищеца се следват разноски съобразно уважения размер на претенцията му, а именно общо за 9 000 лв. спрямо претендирани 30 000 лв., или 30% от претендираните. Ищецът е представил списък по предходното дело, включващо сумата от

200 лв. за експертиза и 400 лв. – юрисконсултско възнаграждение, или общо 600 лв. разноски, като с оглед изхода на спора му се следват такива в размер на 180 лв. Ответниците Теневи претендират разноски общо по представения на стр.49 списък в размер на 150 лв. – депозит за САТЕ, както и 1700 лв. – адвокатско възнаграждение. Ищецът чрез процесуалния си представител е заявил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съгласно представения на стр.24 от делото договор за правна защита е платено изцяло и в брой към датата на сключването му. Съдът намира, че възражението е неоснователно, тъй като дори и да се приеме, че делото не е с фактическа и правна сложност, в случая съобразно цената на иска, минималното адвокатско възнаграждение за един адвокат на един от ответниците би възлязло на сумата от 1430 лв. и то без начислен ДДС, а с ДДС сумата би възлязла на 1716 лв. В случая това е над общо заплатеното от тримата ответници и претендирано адвокатско възнаграждение, поради което няма никакво основание за намаляването му, тъй като те не са били длъжни да ангажират един адвокат общо, а е можело всеки един да ангажира такъв поотделно и биха се дължили разноски за адвокатско възнаграждение на всеки от ответниците в горепосочения размер поотделно. Предвид горното разноските на ответниците не следва да се намаляват и възлизат общо на сумата от 1850 лв., от които се следват съобразно изхода на спора 70% или сумата от 1295 лв. Искане за компенсация на разноските не е заявено от страните, поради което следва да се присъдят поотделно.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от ЗД „Б.И.“ АД, ЕИК *****, със съдебен адрес гр. София, бул.“****”, срещу предпочитания ответник - Г.Ф., Булстат *****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул.“Г***** за присъждане на сумата от 30 000 лв. / тридесет хиляди лева/, представляваща половината от изплатеното от ЗД „Б.И.“ АД застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, присъдено с влязло в сила решение по гр.д.№ 4424/2015г. по описа на СГС, ГО, I-6 състав на С.Т.Б. – пострадал, като пътник в лек автомобил „БМВ“, с рег. № СТ *****, при ПТП настъпило на 05.07.2014г., цялото в общ размер на 60 000лв., причинено по вина на двамата водачи, включително на водача на колесния трактор „МТЗ“ № СТ*****, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА по иска, предявен от ЗД „Б.И.“ АД, ЕИК *****, със съдебен адрес гр. София, бул.“****”, срещу ответниците В. И. Т., С. И. Т. и Д. И. Т., конституирани в качеството им наследници по закон (съответно - съпруга, дъщеря и син) на И.Д.Т. ,всички с постоянен адрес – гр. Стара Загора, бул.“*****”, ап.53, всеки от ответниците В. И.Т., ЕГН *****, С. И.Т., ЕГН *****, и Д.И.Т., ЕГН ***** да заплати на ЗД „Б.И.“ АД, ЕИК *****, със съдебен адрес гр. София, бул.“****”, сумата от по 3 000 лв. / три хиляди лева/, или общо тримата да заплатят сумата от 9000 лв., представляваща съответна част от изплатено от застрахователя обезщетение за неимуществени вреди, на С.Т.Б. –

пострадал, като пътник в лек автомобил „БМВ“, с рег. №***** при ПТП настъпило на 05.07.2014г., причинено по вина на двамата водачи, включително на водача на колесния трактор „МТЗ“ № *****и наследодател на ответниците И.Д.Т., ЕГН *****, както и на основание чл. 78 от ГПК да заплатят тримата общо на ищеца сумата от 180 лв. / всеки по 60 лв./- съдебно-деловодни разноси, като **ОТХВЪРЛЯ иска** за разликата над 9000 лв. до пълния предявен размер от 30 000 лв. / тридесет хиляди лева/, като недоказан по размер.

ОСЪЖДА на основание чл. 78 от ГПК, ЗД „Б.И.“ АД, ЕИК *****, със съдебен адрес гр. София, бул.“*****, да заплати на ответниците В. И. Т., ЕГН *****, С.И.Т., ЕГН *****, и Д. И.Т., ЕГН ***** всички с постоянен адрес – гр. Стара Загора, бул.“*****, ап.**, сумата от общо 1295 лв. / хиляда двеста деветдесет и пет лева/ - съдебно-деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____